

— Az Isten áldja meg!
— Sohse láttunk még ilyen szép mátkapárt!

Zene zendült az utcán és nagy, boldog karének a szobában.

— Dehát mi történt? — fordult kábultan József a Mesterhez.

A Bál Sém mosolygott.

— A környék legjámborabb és leggazdagabb földesurának a fia kérte meg a lányod kezét tőlem, mialatt te bujdosztál. Tán nem tudod, hogy a feleséged idehozta a leányodat s mindketten itt laktak a házam népével?

— De látod, már jön a mátkapár és itt van a lányod apósa is.

Ebben a percben egy tekintélyes, ősz pátriarka szállott ki az egyik fogatból és egyenesen Józsefhez sietett.

— Isten hozta épp az esküvő napjára, kedves nászom! És amint megölelte, József megdöbbenve látta, hogy mennyire hasonlít ahhoz az öreg thorni koldushoz. De mennyire más volt! Hiszen csak úgy ragyogott a gazdag, ünneplő ruháktól. Annak pedig mankója volt és nyomorék, összetört teste... Álom lett volna, vagy ez az álom?

De hirtelen felriasztotta a Bál Sém hangja.

— Ideje is, hogy átöltözz az esküvőre, mert a násznép türelmetlen. Itt vannak diszruháid a szomszéd szobában. Aztán meg vár a feleséged és azonnal érkezik a mátkapár...

De József, amint elsodorta őt az ujjongó sokaság forgataga, egyszer még visszanézett a Mesterre és ámulva látta, hogy lehajtott fejjét és egy ezüstös könnyesepp hullt a szakállára...

Egy zsidó nagyszony halála, aki az Egyenlőség szegényeinek őrangyala volt...

Junius 22-én kidőlt az élők sorából *Strasser Henrikné, született Ney Regina*. Amilyen kivételesen szép, nemes volt az élete, olyan volt a halála is. *Nyolcvankét éves*

korban, boldog házasságának hatvanhatedik esztendejében rövid szenvedés után szenderült el, miután úgy Budapestről, mint vidékről összegyűlt halálos ágya körül férjén kívül mind a *nyolc gyermeke*. Minden jajszó nélkül, nyugodtan, csendesen ment át a túlvilágra. Ragyogóan tiszta, vallásos, nemes lélek volt, kinek emlékét férjén, gyermekein és nagyszámu rokonságán kívül kegyelettel őrzi és fentartja az a sok

jótétemény, amelyet hosszú életén át szüntelenül gyakorolt.

Tiszta családi életét, mely vallásosságát és határtalan jótékonytársat követésre való példa gyanánt állíthatjuk oda mi, akik hosszú esztendőknél át közvetlen közletről láttuk és tapasztaltuk, milyen sziv, milyen áldozatkészség lakozik lelkében. A főváros minden kerületében voltak szegényei, akiket aggkora és betegsége ellenére személyesen keresett fel. Állandóan segélyezte a zsidó menzákat, a budapesti és pécsi egyaránt, támogatta a fiu- és leányárvaházat, a vakok intézetét, a komaegyletet. Hű olvasója volt az Egyenlőségnek és valahányszor csak felhívtuk a közönség figyelmét valamely segélyre szoruló hittestvérünk támogatására, mindig az elsőek egyike volt, aki személyesen hozta be hozzánk adományait. Inámpusztán és környékén évtizedek óta mentőangyala volt a szegényeknek. Ha a környéken megbetegedett szegény ember, azonnal gondoskodott orvosról. Saját kosiját küldte az orvosért, saját költségén kezellette a szegény beteget, még pedig felekezetre való különbség nélkül. Csak Dombóvárott harmincöt szegénye volt, akiket állandóan támogatott; éppen úgy Szil községben is. A jótékonyág szellemét boldogult édesanyjától, öz. Ney Mórnétól örökölte, ki korán özvegyiségre jutván, soha meg nem zavart egyetértésben harminchétféven keresztül élt a megboldogult házában.

Temetésén közéletünknek és úgy a főváros, mint a vidék társadalmi életének számos kitűnősége zsufolásig töltötte meg a rákoskeresztúri zsidó temető nagy szertartástermét. A közönség körében ott láttuk az inámpusztai uradalom tisztikarát és az inámi gazdaságnak népes küldöttségét is. *Hevesi Simon* dr. vezető főrabbi magas szárnyalású beszédben emlékezett meg az elhunyt nemeslelkűségéről, jótékonyágáról, majd *Abrahamsohn* főkantor vezetésével az énekkar énekelt gyászdalokat.

Minden külön értesítés helyett

Ugy a saját, mint gyermekeim, valamint unokáim, dédunokáim és rokonaik nevében fájdalomtól mélyen lesújtva jelentem, hogy hőn szeretett hitvesem, a legjobb anya, nagymama, testvér és rokon

Strasser Henrikné született Ney Regina

folyó hó 22-én életének 82-ik, legboldogabb házasságának 62-ik évében, rövid szenvedés után elhunyt.

A megboldogult földi maradványait folyó hó 24-én, pénteken délután 3 órakor a rákoskeresztúri izraelita temető halottasházából a családi sirboltban örök nyugalomra helyeztük.

Budapest, 1927 június 30-án.

Emléke legyen áldott!

Strasser Henrik

dr. Magyar Jenőné

Honig Albertné

Bálint Mórlezné

dr. Gonda Henrikné

Szunyog Sándor

Kovács Gyula

dr. Szunyog Mihály

Szunyog Béla

gyermekei, unokái, dédunokái.

Strasser Vilmosné, nővére.